

Зі Святим Письмом в руках

Сповідь в Біблії

Людина, яка відчуває свою грішність стосовно до Бога, хоче викинути з себе свій гріх. Однією з форм цього духовного прагнення є визнання гріхів перед кимось, хто в якийсь спосіб має участь в авторитеті Бога. На зустріч тому глибокому прагненню людини вийшов Христос, Котрий першим при своїх страждань і Воскресіння приніс на відпущення гріхів через своїх учнів (Йо. 20, 19-23). Євангелія за святим Матеєм, описуючи діяльність Івана Хрестителя, підкреслює, що хрещення, котрі він уділяв, уділяв на відпущення гріхів (Мт. 3,6).

Людина завжди шукає якогось визволення з ярма гріху і чинить різні зусилля. Хрещення Йоана мало власне тому вимову – було знаком доброї волі, спрямованої до звільнення від гріха, хоча це хрещення само в собі не усувало гріха. Відпустити гріх може тільки Бог (див. Мк. 2,7; Лк. 5,21). Бог також може і людям уділити своєї влади, що і відбулося при зустрічі Воскреслого

Ісуса з своїми учнями: „Ісус їм каже: Мир вам! Як мене послав Отець, так я посилаю вас”. Це промовивши, дихнув на них і каже їм: „Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються” (Йо. 20, 21-23).

Реалізація влади, даної апостолам, мала в Церкві свою історію і остаточно затверджена у формі тайни сповіді. Ця форма вимагає визнання гріхів, щоб вони були осуджені тим, хто очікує на Боже милосердя і прощення. Це визнання є заспокоєнням прагнення того, про що мова вище, а взамін каянник отримує душевний мир, спокій від Христа. Після прощення, гріхи повинні бути відпокутовані, зло виправлене. Без сповнення цих умов сповідь не має змісту. Хто ж не бореться за справедливість і не кається, той топче Сина Божого і зневажає кров Завіту, якою був освячений, стягає на себе кару живого Бога (Євр. 10,29-31).

о. Тома Єлонек

Про хворобу душі

Вже настав піст. І ми маємо подумати про нашу душу. Кожен з нас піклується про своє тіло. Дбає про нього, пильнує, щоб воно не захворіло, не застудилося, не схудло, щоб росло... А чи ми так само піклуємося про свою душу?

Цікаво, а чи душа може застудитися? Звичайно може. І це станеться тоді, коли перестане любити.

А чи може душа захворіти? Так! Це стається тоді, коли грішимо.

А схуднути душа може? Звісно, душа худне без молитви, Святого Причастя. Вона тоді висихає.

А от чи може душа рости? Душа буде рости тоді, коли ми будемо більше дізнаватися про Ісуса і про Його Любов до нас.

Отже, ми повинні дбати не тільки про своє тіло, але також і дбати про свою душу, щоб вона, бува, не захворіла, не застудилась, не схудла, не перестала рости.

Усі ми – злочинці

Час Великого Посту це час очищення своєї совісті. На жаль виявляється, що для більшості християн практика сповіді є негативної, бо ж вони не хочуть, але мусять йти до сповіді. Крім того, сама заповідь церковна мінімалізує потребу сповіді до одного разу на рік. Можна сказати, що та церковна заповідь відноситься до закам'янілих грішників. Щоб відновити добре розуміння сповіді, ми вирішили порозмовляти з одним із отців нашої парафії.

Редакція: Вітаємо, отче, слава Ісусу Христу!

Отець Егідій: Слава навіки!

Редакція: У зв'язку з тим, що тепер починаємо піст, а разом із ним і практику сповіді, хочемо поставити Вам декілька питань. Ось одне із них. Коли треба сповідатись?

Отець Егідій: Стандартна відповідь – якщо не маємо важкого гріха, то щомісяця. Якщо ж трапиться поповнити важкий гріх, то відразу після поповнення провини.

Редакція: А що це таке важкий гріх?

Отець Егідій: Аби заіснував гріх, „треба” три умови: 1.Свідомість. 2.Вільна воля. 3.Порушення якоїсь заповіді (не тільки 10 заповідей Божих). Щоби заіснував важкий гріх мусить бути четверта умова, це так звана важка матерія. Що ж це значить? Наприклад, візьмемо крадіж, крадіжка олівця у знайомого, який і так би дав його, може

бути малим гріхом, а от крадіжка машини, чи телевізора чи ключів від квартири є великим гріхом, бо речі ці є цінніші. Інша є крадіжка одної гривні у бабці, яка має малу пенсію і це буде важким гріхом, а іншою крадіжка цієї ж гривні у міліардера (який подякує, що хтось поприбирав йому в кишені :)).

Треба додати, що кожна ситуація є інша і якщо ми не вміємо окреслити „величі” гріха, то треба питати в священника.

Редакція: Чи маємо часто сповідатись?

Отець Егідій: Коли сповідаємось раз в році чи два, то по-перше – забуваємо свої гріхи і просто їх не визнаємо. Може доходити до такої ситуації (найчастіше так є), що ті, що сповідаються щотижня,

говорять більше гріхів, ніж ті, що один раз в рік. Це очевидно не означає, що „річники” мають фактично менше гріхів, ніж часті каянники. Окрім того, що забуваються гріхи, то ще й совість заглушується і те, що є гріхом, стає навіть чимось нормальним в розумінні автора гріха.

Сповідь – не є як автоматична пральна машина, коли самі працюємо над собою, то зближаємось до Бога, а якщо раз у рік перемо свою совість, то не можливо говорити про будь-яку працю над собою, це просто замилювання совісті.

продовження на 4 сторінці

Продовження, початок на 3 сторінці

Редакція: Чому, однак, одні приступають до сповіді частіше, а інші рідше?

Отець Егідій: Були такі святі, які сповідались щоденно (наприклад, святий Йосафат Кунцевич) не маючи важких гріхів. Це вже залежить від

вразливості даної людини на гріх і як вона хоче бути близько до Бога.

Редакція: Що робити, коли встидаємось визнати якийсь гріх,

наприклад, проти VI і IX заповідей Божих?

Отець Егідій: Бог знає, які ми скоїли гріхи, кожен дрібницю. Якщо йдеться про священника, то не знаю, чи може його хтось здивувати, бо ж священник чув кожний гріх. Крім того, кожний порушує закони Божі, всі згрішили, усі є злочинцями. Хто порушив одну із заповідей Божих, той порушив увесь закон, не важливо чи це I, чи X заповідь Божа, порушене є все право. Маємо радше встидатись, що не перепрошуємо Бога. Нехай встидаються ті, що не хочуть сповідатись і виправляться.

Редакція: Що робити, коли не дочуємо покути, покладеної сповідником, або вона є неможлива у виконанні?

Отець Егідій: Якщо не дочуємо або не зрозуміємо покути, треба після сповіді ще раз запитати. Коли ж покута виявиться заважкою, то треба сказати спо-

відникові чому і попросити змінити її.

Редакція: Чи конечно треба перепрошувати навіть за найменший гріх?

Отець Егідій: Так, навіть за найдрібніший гріх під час сповіді треба жаліти. В іншому разі сповідь є неважна.

Редакція: Що відбувається, коли людина затаїть тяжкий гріх?

Отець Егідій: Тоді ніколи не можна приступати до причастя, бо буде воно святотатськи прийняте, бо хто споживає, як каже святий Павло, не розрізняючи, той суд собі їсть і п'є. Треба ще раз іти до сповіді й визнати і гріх, і святотатство.

Редакція: Які найчастіші помилки допускають каянники?

Отець Егідій: а) Невміння назвати гріхи конкретно, одним словом, а за тим іде брак почуття вини, бо якщо не бачу щось, то як можу працювати?

б) На початку сповіді треба сказати свій стан, вік, суспільну позицію. Тому що інша є важкість того самого гріха у малі дитини, інша у монаха, а ще інша у депутата (наприклад, та ж крадіжка одної гривні інакше має моральну оцінку як краде дитина, депутат і, не дай ніколи Боже, монах).

в) Важливо, щоб сповідник знав, коли була остання сповідь.

г) Декоتری, особливо останнім часом, трактують сповідь як спосіб на добре самопочуття. Річ у тому, що сповідь має на меті зміну нашого мислення, стилю життя, сповідь – це не баня, де нам має бути все добре. Деколи сповідь повинна заболіти.

Дякую отче. Бажаємо усім доброї сповіді!

Мученик сповідальниці отець Піо

Життя знаного усім нам отця Піо було зосереджене навколо престолу і сповідальниці. Це є одна з найбільш відповідальних функцій: ось чоловік, який сам потребує милосердя і прощення, входить в істоту Христового післанництва: єднати людину з Богом.

Вже в перші роки священства приходилось отцю Піо переживати важкі моменти священства, бо з огляду на слабкий стан здоров'я його настоятель не хотів йому дати дозволу на сповідання людей.

Напротязі трьох років 18 разів просив отець Піо про дозвіл сповідати, а коли отримав, сповідальниця стала його другим житлом.

На протязі двох місяців отець Піо висповідав 3000 осіб. Були такі сповіді, які докорінно змінювали життя каянників.

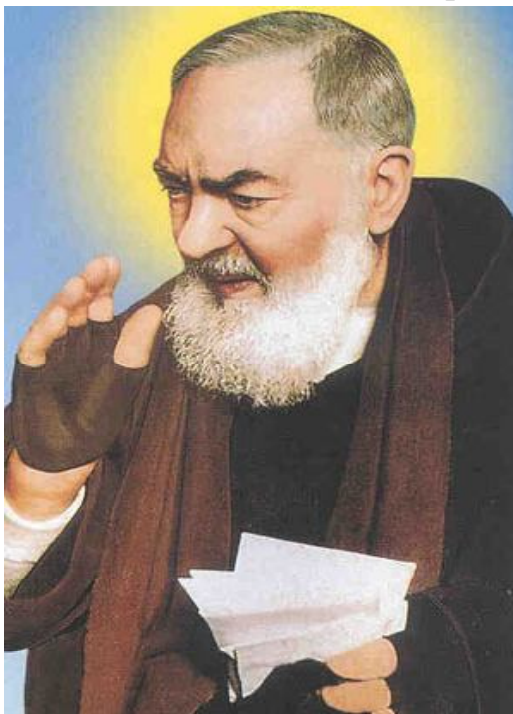
Отець Піо під час сповіді бував теж неймовірно суворий і це мобілізувало каянника до призадуми. До однієї англійки сказав: „не маю для тебе часу”.

Отець Піо мав дар бачення гріхів, котрі затаювались каянниками і бувало, що не давав розрешення, коли каянник не буде щирим перед Богом. Коли одна мама привезла свого сина до сповіді, то він кликнув до неї: „ах, це той брехун і дрантя” і виявив її синові його гріхи.

Отець Піо хотів, щоб людина нерідко через біль своєї душі зрозуміла біль Бога, якого ранить своїми гріхами і тому нерідко його сповіді закінчувались вибухом плачу і великим жалем за гріхи.

Один протестант, одружившись із

католичкою, вирішив змінити віросповідання, але не щиро. Ходячи інколи до Церкви і сповідаючись, він чинив це не щиро, затаював гріхи. Коли він потрапив до отця Піо, цей сказав йому: „Брате, на попередніх сповідях ти затаював важкі гріхи. Скажи чи ти це робив несвідомо, чи з власної волі”. *Abresch* сказав, що визнає

сповідь за добру практику, однак не вірує в її надприродний характер. Коли почув це отець Піо, похмурнів і з болю закричав: „Але ж це ересь! Не можна так говорити! Крім того, ти приймав причастя в тяжкому грісі!” „Що маю робити?” – спитав той. „Мусиш посповідатись наново від остатньої важливої сповіді, жаліти за свої гріхи і почати жити по Божому.” Згодом він посповідався і на лиці у нього появилася Божа радість.

Є дуже багато прикладів, як Бог через отця Піо здобував людей для неба.

Треба і тобі такого сповідника, отож молись за нього.

о. Юстиніан

Святий Йоан Непомук – мученик сповіді

Святий Йоан народився в 1348 році в місцевості Непомук, що біля чеської Праги. Отримавши християнське виховання і закінчивши семінарію, був в 1370 році висвячений на священника. Отримав теж посаду єпископського нотаря при архієпископі. В 1381 році вивчає право і в 1387 році, ставши доктором права, отримує номінацію каноніка при колегіаті святого Егідія, а згодом стає каноніком при соборі святих Петра і Павла у Вишгороді. Згодом архієпископ чинить Йоана своїм заступником. Під час суперечки між царем Вацлавом IV і архієпископом Праги, святий Йоан, будучи посередником суперечки, був теж ув'язнений царем і катований. Напівживого священника вкинуто до річки Ветлави, де він загинув. З часом

хроніки Томи Ебendorфера з 1450 року виявили, що Йоан загинув тому, що не виявив таємниці сповіді Софії – цариці, дружини Вацлава IV. Культ святого розпочався спонтанно і в XVII столітті названий був блаженним, що і підтвердив папа Інокентій XIII, а папа Бенедикт XII проголосив його святим. Щодо мощей святого, то язик святого Йоана, подібно як і Антонія, до сьогодні залишається нетлінний. Святий Йоан є покровителем сповідників, доброї сповіді, доброї слави, потопаючих і покровителем мостів. В іконографії святого зображують в одязі священника з береткою, в руках у нього пальмова вітка, навколо голови вінець з п'яти зірок з написом *tescivit* – „мовчав я”, деколи тримає на устах палець.

о. Юстиніан

Вибач

Вибач мені. Вибач за той випадок. Пам'ятаєш, як Ти просив мене прийти, а я не прийшла. Розумієш, тоді так сталося... Так, так Ти знаєш. Вибач ще за те, коли Ти просив не говорити про Тебе тої таємниці нікому, а я не витерпіла, і сказала. Ну, просто там всі говорили, і мені захотілося. А ще коли ми зустрілися, там на майдані, то я тебе насправді помітила. Але я не могла до тебе підійти, бо була з друзями, які тебе не люблять, то просто не хотіла щоб... ну так, щоб вони з мене не сміялися.

Ти ж знаєш їх.

А ще я маю Тебе щось важливе запитати!

Скажи, Ти образився? Я більше не буду!!!!!! Чесно. Віриш? Обіцяю! Будь-ласка скажи, Ти мені вибачаєш? Чому ти мовчиш, скажи щось...

...Вибачив?! Чесно?!

УРА!!! Він мені вибачив!!! Чуєте, Він мені все вибачив!!! І не ображався ні на секундочку. Я така рада. Він каже, що мене любить.

І Я ТЕБЕ ЛЮБЛЮ, ІСУСЕ

Оце і є сповідь.

Ірина Матіяш

„Загальна сповідь – це не те!”

Є християни, котрі практикують так звану загальну сповідь. Найчастіше – це православні.

Католицька Церква, будучи вповні вірна Христові, знає, що сам Спаситель ніколи не відпускав гріхів групі людей, лише конкретним грішникам, персонально, особисто (див. Мк. 2,5; Лк. 7,47-48; Йо. 8,11).

Отож, у нормальних умовах кожний каянник повинен приступати до сповіді особисто.

Є тільки дві обставини, коли католицька Церква дозволяє загальну сповідь: коли є небезпека швидкої смерті багатьох людей водночас, священник може уділити загального розгрішення, і другий випадок – це місійні умови священника, коли він, маючи величезні парафії, не є в стані у часі Великого Посту посповідати вірних, то може уділити загального розгрішення. В інших ситуаціях загальна сповідь є заборонена.

Як ми б відносились до лікаря, який би, глянувши на хворих, котрі стоять перед його кабінетом, виписав усім однакові ліки і, не приглянувшись зблизька до їхніх хворіб, відпустив би додому. Так слід розуміти і механізм загальної сповіді.

Не є теж таємницею, що до загальної сповіді ходять боягузи і християни, котрі нічого в своєму житті не хочуть міняти на краще, йдуть, щоб

заспокоїти свою і так вже заглушену гріхами душу.

Треба знати, що католики не мають права сповідатись у православних духовних, а тим паче ходити на загальну сповідь. Православним вірним теж слід знати, що

вони мають право вимагати від своїх духовних особистої сповіді, тому що священник не має права відмовити духовних дібр тим, хто просить, бо „дармо отримали, дармо давайте”.

Хотілось би, щоб рідшими були слова вірних: „Отче, я хочу висповідатися, бо відчуваю, що загальна сповідь – це не те!”

ОГОЛОШЕННЯ**парафії св. Ап. Петра**

Розпорядок Богослужінь у нашій церкві буде такий:

Щопонеділка, щосереди, щоп'ятниці: о 7.00 – Служба Божа Передшеосвячених Дарів та Сорокоусти, о 18.00 – Хресна Дорога

Щовівторка та щочетверга о 7.00 і о 18.00 – Служби Божі за здоров'я, а о 8.15 – Служба Божа за померлих.

Щосуботи о 7.00 – Служба Божа за здоров'я, о 8.15 – Служба Божа за померлих, а о 18.00 – Всенічне.

Щонеділі о 6.30, 8.00, та 10.00 – Служба Божа за здоров'я, о 12.00 – Служба Божа для дітей, о 16.00 – Акафіст до Христових Страстей, а о 18.00 – Служба Божа за парафіян.

У будні дні після ранішньої Служби Божої та щонеділі після Служби Божої за парафіян – вервиця. Перед початком кожної Служби Божої є нагода до сповіді.

Кожного першого четверга місяця о 18.00 – Служба Божа для хворих і уділення Святої Тайни Єлеопомазання.

Кожної першої п'ятниці місяця сповідь хворих по домах (адреси записувати в захристії).